

Kanovereniging Uitgeest.

Opgericht: 9 maart 1989
Meldijk 23,
Postbus 105, 1910 AC Uitgeest

Rabobank Uitgeest:
36.34.69.575

www.kanovereniging-uitgeest.nl
inf@kanovereniging-uitgeest.nl

Jaargang 22 nummer 4**December 2011**

Verschijnt drie à vier keer per jaar

Winterslaap.

De storm giert om het huis en ik ben bezig met het laatste krantje.

Van dit jaar dan. In 2012 verschijnen er weer drie à vier clubkrantjes.....

In deze editie een mooi verslag van een tocht over de Rijn van de twee broers Henk en Theo. En Chris de Ridder is naar de Hebriden geweest. Pak er maar alvast een kaart bij want anders verdwaal je in het verhaal met die fantastische namen. In deze herfst is de webcommissie een aantal keren bijeen gekomen en zijn we heel druk bezig de website te "updaten". Binnenkort voor iedereen te zien én interactief mee te doen.

8 januari..... wat is er ook al weer met die datum?

De snerttocht in de Biesbosch, met als reservedatum 12 februari als het weer zelfs voor Chris te bar is. Houd je op de hoogte via de website.

Sluiting kopij: 20 april 2012.

Bestuur:

voorzitter: Wieger Tomassen

secretaris: Jos Schimmelpenninck.

penningmeester: Gilbert Kuster

activiteiten: Maarten Wevers

loodsbeheer: Henk Hoogerwerf

Redactie:

Kasper Scholte Albers

Mail: redactie@kanovereniging-uitgeest.nl

Commissies:*Vaarcommissie:*

Rob Goezinne

Peter v.d.Gracht

Dick Mulder

Sandra Renner

Wieger Tomassen

Maarten Wevers

Website:

Chris Groot

René van de Zwan

Kasper Scholte Albers

webmaster@kanovereniging-uitgeest.nl

Kantine:

Leo Konijn

Marjan v.d. Gracht

Botenhuis:

Laurens Hendriks

Van de voorzitter

Beste mensen,

Hebben jullie in de gaten hoeveel werk er de laatste maanden door Peter is verzet bij de verbouwing van de loods?

En in zijn kielzog ook door Marjan, Hans, Ton en Jurgen? We hebben het hier echt over honderden manuren, grote klasse.

Reden genoeg voor het bestuur om genoemde personen kerstpakketten te geven als blijk van erkentelijkheid.

En het zou toch mooi zijn als andere verenigingsleden ook nog een steentje willen bijdragen; zie ook de oproep op onze website ('behangers gezocht').

Zou het een gevolg van de eurocrisis en dreigende recessie zijn dat we dit voorjaar het zwembad niet meer goed vol kregen? Gelukkig is er nu een creatieve oplossing: we gaan weer zwembadavonden organiseren; 4 in plaats van 5 en we doen het nu samen met Jason. Dit geheel in de geest van Erik die al langer de visie uitdraagt dat er meer samen gedaan kan worden met Jason. Uiteindelijk zitten we toch gewoon allemaal in een bootje op het water.

Vorig jaar was rond deze tijd de winter al losgebroken met heel veel sneeuw en vorst. Ik heb nog helder op mijn netvlies staan hoe Chris (G) de IJsmen imiteerde door na een zeetocht (bij -5 gr.) langdurig op blote voeten door de sneeuw te blijven banjeren.

Nu hebben we eerst lang te maken gehad met windstilte en mist (op kompas varen van het pontje naar starteiland en meer van dat soort ervaringen) en vervolgens met veel wind. Te veel blijkbaar voor branding want ik zag geen brandingoproepen van Anoushka. Gelukkig gloort de snerttocht; zie maar op de activiteitenkalender.

Maar er is meer te doen binnen, bij de centrale verwarming of oliekachel: volg een navigatiecursus of kom gewoon naar de nieuwjaarsreceptie!

Of volg een lezing van onze beroemde streekgenoot Jolanda Linschooten. (zie blz 27)

Ik hoop veel van jullie de komende maanden ergens binnen of buiten weer te ontmoeten!

Wieger Tomassen

Bestuurswisselingen/ verkiesbaarheid

Wieger Tomassen zal bij de ALV (29 februari 2012) zijn voorzitterschap na 2 termijnen van 3 jaar neerleggen.

Jos Schimmelpennink stelt zich kandidaat voor de functie van voorzitter en wil bij verkiezing het secretarisschap beëindigen.

Eventuele tegenkandidaten voor het voorzitterschap of kandidaten voor de secretarisfunctie kunnen zich aanmelden bij het bestuur.

KVU winteractiviteiten 2012

Op het moment van schrijven durft waarschijnlijk geen kajaker het water op. Windkracht 9/10 is toch iets te heftig. Hoewel de winter in aantocht is, en het water vorig jaar rond deze tijd al lang vaste vorm had aangenomen, hoop ik dat als de wind weer is gaan liggen het nog wel een tijdje boven vriespunt blijft en ik weer lekker het water op kan. Neemt niet weg dat de winter in aantocht is en er ongetwijfeld momenten zullen komen dat het niet mogelijk is, of te extreem is om in de buitenlucht de kajak in te stappen. Daarom organiseren wij elk jaar wel een aantal KVU winteractiviteiten. Zo ook dit jaar.

Snerttocht

Oké, eentje voor buiten dan en een stevige traditie reeds: De KVU Snerttocht door de Biesbosch. Zondag 8 januari staat Chris de Ridder

ons 's morgens met een paar liter heerlijke ambachtelijke snert op te wachten bij het Biesboschmuseum in Werkendam. Ook de tocht door de prachtig verstilde Biesbosch wordt door Chris verzorgd. Stukken open water, soms stevige condities en mooie rustige krekens zullen ons deze

dag vergezellen. IJsvogels en herten zien we elk jaar wel en natuurlijk de vele afgeknaagde boomstronken, maar die bever zelf... Misschien dit jaar?

Aanmelden kun je via de website of telefonisch bij mij (072-5127734). Vermeld meteen of je vervoer hebt en hoeveel kajaks je kan vervoeren. Het is wel belangrijk om wat winterkilometers in de armen te hebben. Mochten de omstandigheden de tocht op 8 januari verhinderen, dan hebben we nog een herkansingsmogelijkheid op zondag 12 februari.

Navigatiecursus

Woensdagavond 25 januari vanaf 20:00 u_ zullen Rob Goezinne, René van der Zwan en Wieger Tomassen een inleidende cursus geven in navigatie en tochtplanning op zee.

Na een theoretische inleiding (over getij en het gebruik van zeekaarten en stroomatlas) worden de deelnemers uitgenodigd tot het daadwerkelijk plannen van een tocht naar eigen keuze.

Deze tocht kan opgenomen worden in de vaarkalender 2012

Geïnteresseerden kunnen zich aanmelden via de website (activiteitenkalender) of via Maarten Wevers, tel. 072-5127734

Locatie: de kantine op de Meldijk.

Mocht de deelname en het enthousiasme van dien aard zijn, dan kunnen we besluiten met nog een of meerdere sessies.

Zwembadtraining

Door het afnemend aantal deelnemers de laatste jaren, leek het er even op dat wij dit winterseizoen geen zwembadtrainingen zouden houden.

Maar eigenlijk wilden wij de vaste bezoekers en de nieuwe leden deze belangrijke en leuke avonden niet onthouden waarmee we de eskimoteerskills alsmede de verschillende reddingstechnieken weer op pijl kunnen brengen, of er kennis mee maken. Uiteindelijk hebben we een partnerclub (Jason) gevonden die graag met ons mee wil doen, zodat de zwembadtrainingen voor dit jaar weer zijn veilig gesteld.

Op dit moment zijn we nog in onderhandeling op welk moment de trainingen zullen zijn. Zeker is dat het een viertal trainingen wordt en dat deze in februari/maart zullen plaatsvinden. Aangezien het tijdstip van de avondtrainingen voor meerdere mensen als bezwaarlijk werd ervaren, proberen we een viertal zondagmiddagen vast te leggen. Of dat gaat lukken is nog niet zeker. Als er duidelijkheid over is, zullen wij dat op de website en via mail kenbaar maken.

Ik wens iedereen een prachtige (en wat mij betreft soms best een natte) winter! **Maarten Wevers**

Het lekkerste fruit van Castricum en Uitgeest bij Bennis Kwaliteit in Groente & Fruit

Torenstraat 40 tel: 0251-654047. Ook voor u vitaminerijke fruit- of geschenkmant .

Tocht over de Rijn deel 2. *(Het eerste deel werd vorig jaar vanaf Keulen naar Uitgeest gevaren. Echter, wij waren toen nog geen lid van KVVU. vandaar.)*

Wat er aan vooraf ging.
Maar laten wij ons eerst even voorstellen.

“Wij”, zijn Henk en Theo van Gool. Broers, nu bijna een jaar lid van KVVU en natuurlijk veel te laat weer ingestapt. In onze jeugd woonden we met onze ouders, zus en broers in Velsen Noord. Vlak bij het Noordzee kanaal en de, in aanbouw zijnde, Velsler tunnel.

Onze vader, die bij de marine had gediend maar geen slag kon zwemmen, had blijkbaar iets met water. Zo bouwde hij een tweepersoons kano en kocht er nog een andere bij. Binnen de kortste waren we met een hele groep jeugd actief op het Noordzee kanaal tussen Amsterdam, Sparendam en IJmuiden.

Maar zoals dat met opgroeiende jeugd wel vaker gaat kwamen er, op een gegeven moment, andere interesses. En dat betekende het einde van een actieve kano periode.

Tot ruim twee jaar geleden. Via een oud lid, die in Uitgeest aan het binnenmeer woont, komt Henk weer in aanraking met een kajak. Even proberen. Tja, toch wel weer leuk. Niet lang daarna wordt dan ook de gang naar Arend Bloem gemaakt en een kajak aangeschaft. Dan worden er flinke toer/trainingstochten gemaakt die moeten leiden tot zijn grote wens nl. de Rijn afzakken vanaf Keulen naar Uitgeest. Echter, het plan dreigt in het water te vallen doordat goede (kano)vrienden van Henk hem ontraden om deze tocht alleen te maken. Dit uit veiligheids overwegingen.

Kort daarop hoort Theo dat Henk een Kajak heeft gekocht en van plan is om..... Dan gaat het snel.

Theo koopt in april 2010 ook een kajak. En toen waren we met z'n tweeën. Door meerdere keren in de week flinke tochten te maken en reddingsmogelijkheden te oefenen waren we er, eind augustus 2010

helemaal klaar voor.

Wij gaan het hier niet verder hebben over deze trip (fantastisch, ondanks drie dagen heel slecht weer, vier dagen mooi, leuke tentjes etc.) maar over het vervolg hierop.

Nadat we dus verleden jaar van Keulen naar Uitgeest waren gevaren, ging de tocht dit jaar van Seltz, (Fr. Elzas) naar, het beginpunt van vorig jaar, Keulen over een afstand van 340 km. De keuze was op Seltz gevallen omdat hier een camping, op zo'n 200m van de Rijn, is gelegen. En eigenlijk het belangrijkste, het was de eerste mogelijkheid na de sluizen van Iffezheim (in het stuk Rijn van Basel tot Iffezheim bevinden zich een tiental sluizen). Niet dat we bang zijn om ons te laten schutten maar het kost heel veel tijd (wachten op beroepsvaart en/of niet over kunnen dragen). Dat hebben we op onze vorige trip wel ervaren. Omdat we op onze eerste reis campings hadden uitgezocht langs de route waarvan wij dachten dat die goed bereikbaar en open waren (wat helaas niet altijd het geval was) hadden we dit jaar ons huiswerk beter gedaan.

Via de DKV hadden we, alle hierbij aangesloten verenigingen langs de route, in onze planning opgenomen. We zullen in ons verslag hier nog op terugkomen

Nadat we in Heerhugowaard resp. Uitgeest door onze echtgenotes waren uitgezwaaid vertrokken we vrijdag 21 mei in alle vroegte naar Keulen waar Marcel, de zoon van Henk, woont. Nadat we de koffie op hadden kroop Marcel achter het stuur. Rond 15:00 uur kwamen we aan op de camping in Seltz. Na eerst een mooie plaats uitgezocht te hebben wierpen wij onze tenten, want zo gaat dat nu eenmaal met die werptenten. De kajaks van het dak, en overige bagage uit de auto gehaald, en de tentjes ingericht. We waren er klaar voor. Eerst nog maar wat eten en drinken want Marcel had nog een ritje van een uur of vier voor de boeg. In het campingrestaurantje was slechts 1 menu'tje te krijgen. Nl. een halve gegrilde haan met friet en natuurlijk biere 33. Nadat we Marcel uitgezwaaid hebben gaan we op zoek waar we de kano's de andere dag te water zouden kunnen laten. Nou, dat klopte precies met wat we al gezien hadden op Google earth. We lopen nog even langs de Rijn en bespreken wat ons strijdplan zou worden. We gaan er voor. Voordat we de slaapzak ingaan nemen we allebei nog een Finkensiepertje. Dat is een bekend glaasje helder gedistilleerd waarvan we de naam aangepast hebben. Dat die naam overeenkomt met die van een foute psychiater uit de vorige eeuw berust natuurlijk op louter toeval. Het klinkt echter wel lekker in "Deutschland"

Zaterdag 21 mei: Jetzt Geht los (of eigenlijk nous allons pour cela). De lucht is strak blauw en we zijn natuurlijk veel te vroeg op. We zetten nog wel even een kop thee, want anders krijgen we die krentenbol niet weg, maar dan gaat alles op de kar en gaan we de 300 meter lopen naar de Rijn. Al een jaar zijn we er mee bezig maar nu gaat het gebeuren. De

bagage wordt ingeladen, de tentjes vastgezet, en de reserve peddels nog even gecontroleerd. En dan, 9.30 uur, daar gaan we. Nog even tussen de kribben, maar dan zal de stroming ons grijpen, en gaan we richting Keulen en naar alles wat we nog gaan tegen komen.

Onze eerste etappe voert ons naar Rheinsheim. Een niet al te lange tocht van 46 km. Startpunt KM 341 naar KM 387. Dat lijkt een heel eind, maar er van uitgaand dat de Rijn met een snelheid van 5 km per uur stroomt, is dat natuurlijk geen probleem. Dat het van belang is om goed in de stroming te blijven varen bewijst de meegenomen Gps. Dat wisten we natuurlijk al van vorig jaar.

Indien mogelijk zoek je de beste stroming op. Dat kan aan de linkeroever, rechteroever, of in het midden van de Rijn zijn. Of in buitenbochten. En dan natuurlijk het liefst die zonder kribben aan de oever. We hebben heel relaxt peddelend wel snelheden van 13-15 km/h gehaald. Ons startpunt Seltz ligt net even achter de laatste sluis in de Rijn. Dat heeft als voordeel dat er nauwelijks scheepsvaart is nadat er eenmaal geschut is. m.a.w. weinig achteropkomend verkeer dus perfect om weer één te worden met de rivier en te genieten. De tocht naar Rheinsheim gaat langs een mooi natuurlijk gebied, bosrijk en geen industrie aan de oevers. Halverwege de tocht nog even op een terras gezeten om een biertje te pakken. Uiteindelijk moet je voorkomen dat je uitdroogt. Zoals eerder vermeld hadden we voor onze reis de Kano verenigingen langs de Rijn opgezocht om te kijken of er daar mogelijkheden waren om tenten op te zetten en daar te overnachten. Niet meer en niet minder. Bij Km 386 zou, volgens onze gegevens, een kano vereniging moeten zijn. We zien wel een trap maar geen loods. Gelukkig hebben we een telefoonnummer dus bellen maar. Karin Kolbe, van Kanu Verein Rheinsheim, neemt op en natuurlijk heeft ze plaats, ik ben er in 5 minuten. We mogen niet in de tent slapen maar krijgen een sleutel van de loods, mogen gebruik maken van de keuken, van de douche gelegenheid die er trouwens prachtig uitziet, van het krachthok maar ook van de koelkasten die van alles zijn voorzien en waar enkel een schoteltje staat waar je 1 euro in doet voor bv. een halve liter Erdinger witbier. En hier werkt het. Kunnen we hier in de buurt iets eten Karin? Nou dat is zo'n 3 km lopen. Maar wacht, ik kom jullie wel om 18.00 uur ophalen en breng jullie naar een eethuis in het dorp. Hebben jullie morgenochtend nog broodjes nodig? Ik kom ze wel brengen. Nou, dat hoefde niet. Maar prachtig, hier wordt gastvrijheid nog met een

hoofdletter geschreven. En wat mag dat dan wel kosten? Niets maar leg morgenochtend, wanneer jullie vertrekken, alleen de sleutel even onder de tegel. Geweldig dat zoiets nog kan. Je zult wel begrijpen dat we na zo'n start geen grappen gaan maken over verdwenen fietsen o.id. (Theo overwoog zelfs nog even om zijn snor af te scheren)

Zondag 22 mei. Nadat we gisteravond onze eerste schnitzel met patat naar binnen hadden geschoven, en genoten hadden van de eerste (en tweede) Schöffelhofer Weizen, er zouden er nog vele volgen, zijn we, na ons Finkensiepertje, op tijd de slaapzak in gegaan. De eerste

dag zat er op. We hadden een mooie dag gehad en prachtige mensen ontmoet.

Een wekker hadden we niet mee genomen maar onze biologische klok zorgde ervoor dat we om 7.00 uur er weer helemaal klaar voor waren. Even onder de douche, een kop thee en, jawel, de krentenbol naar binnen, kano's op de kar, sleutel van de loods onder de tegel, en terug naar de Rijn. De zon stond alweer uitbundig te schijnen Het werd wederom een prachtige dag. Vandaag gaat de reis naar Worms over een afstand van 56 km. Dus vandaag van KM. 386 naar KM. 442. Nu lijkt 56 KM. wel veel, en dat is het natuurlijk ook, maar als je in je kano zit en je zakt met een snelheid van 10 Km/h de Rijn af dan ben je dus 6 uur aan het varen. Omdat we natuurlijk ook om de inwendige mens moeten denken mag je daar dus anderhalf uur bij doen. Wat nog even vermeld moet worden is dat we, precies na ieder uur, een rustpauze inlassen. Niet vanwege vermoeidheid maar om Theo, die diabeet is, de gelegenheid te geven om te meten, en hieruit voortvloeiend, evt. eten, drinken, spuiten. Het hiervoor vermelde is tevens de reden dat we altijd bij elkaar in de buurt zijn en blijven. Dit om eventuele problemen voor te zijn . De tocht naar Worms ging weer probleemloos, het weer was perfect met een temperatuur van 27 gr C, het is zondag en er is dus wat minder beroepsvaart dan doordeweeks. Weer veel midden op de Rijn gevaren. Omdat Gps een belangrijk hulpmiddel is om optimaal van de stroomsnelheid van de Rijn gebruik te maken had een van ons een Gps aan boord en de ander de vaarkaarten waar stroming, boeien, pontjes en afstanden waren aangegeven. Door dit te combineren konden we vrij nauwkeurig de loop van de stroming volgen en hier dus ook het hoogste rendement uit behalen. Het werd weer een mooie dag en we vonden wederom een kano vereniging die ons met open armen ontving, een

sleutel gaf van de wasgelegenheid, en een prachtig grasveldje voor onze tentjes. En alles weer gratis en voor niks. Wel een maar. Ze zouden graag zien dat we in het clubrestaurant kwamen eten. Tja, wat doe je dan !!!

Vandaag kwamen we trouwens een groep Oostenrijkers tegen die, net als wij, de Rijn aan het afzakken waren. We zouden ze de komende dagen regelmatig tegen gaan komen. Want ook zij maakten gebruik van de verenigingen langs de Rijn. Die avond begaf de tent van Henk het. 2 fiberstokken van de werp tent (er zouden er nog meer volgen) hadden het, om onverklaarbare redenen, begeven. Maar duct- tape doet wonderen en dus nu ook. Tot laat in de avond hebben we nog buiten gezeten, de volgende dag doorgenomen, en uiteindelijk de slaapzak in. Morgen een nieuwe dag

Abbildung 1

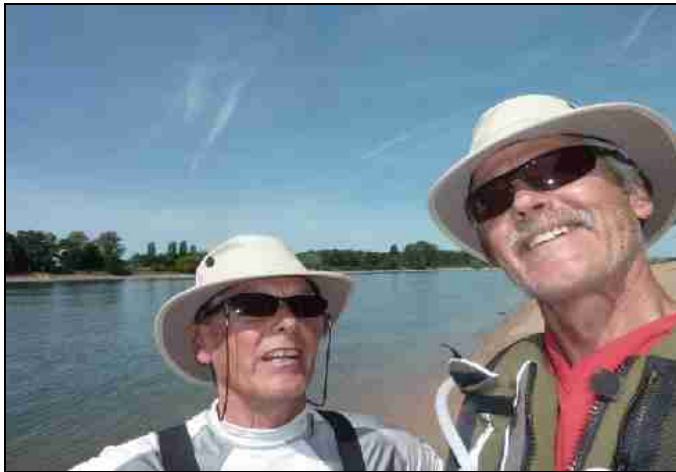
Maandag 23 mei de dag begint met bruto geweld. Aan de overzijde van onze slaapplek ligt een kade waar ze grote binnenvaartschepen, gevuld met aarde, aan het legen zijn. En om die aarde uit de vultrechters te krijgen wordt er met een trilinstallatie de boel losgehouden. Het lijkt

wel oorlog. Kortom, we zijn er op tijd uit. Vandaag gaat de reis naar Mainz KM 443 naar KM 498 dus 55 km. Het is wederom stralend weer en, dachten wij dat we vroeg waren, onze Oostenrijkse liefhebbers zijn nog eerder. Lekker laten gaan. We gaan allemaal dezelfde kant op. Tot later dus. Als je het ultieme gevoel van kanovaren wilt beleven dan moet je op een mooie zomerse dag dit stuk gaan varen de afstand is geen probleem maar de natuur overweldigend. Witte reigers, ooievaars en roofvogels. Natuurlijk is het best wel een prestatie om zo'n tocht te maken maar wij hadden op voorhand de afspraak gemaakt om vooral te gaan genieten en wij hadden het geluk dat de omstandigheden zo fantastisch waren dat je alleen maar kón genieten. Het water in de Rijn was laag, dus waren er aangepaste snelheden voor de beroepsvaart, en dat vaart heerlijk ontspannend. We hebben deze 55 km fluitend

afgelegd. Helaas was de kano vereniging in Mainz niet geopend maar konden we terecht bij de naast gelegen camping waar we, achteraf, ook prima stonden. In de middag zijn we nog even Mainz ingewandeld op zoek naar een tentenzaak. Misschien viel er wel een nieuwe vervangende tent te scoren (er was wederom een fiberstok gebroken). Helaas.

Achteraf gezien hebben we geen weersomstandigheden gehad die dit noodzakelijk maakten. Op de terugweg uit de stad zijn we nog even aangeschoven op een terras alwaar we aan de asperges geraakten en tegen een wit biertje (maar dat kunnen er ook twee zijn geweest) opliepen. Op de foto lijken deze biertjes erg groot. Nou, dat zijn ze ook! Het was weer een mooie dag geweest, allebei een beginnende "bruine kop", en de vooruitzichten voor de volgende dag logen er niet om.

Dinsdag 24 mei. Vandaag gaan we op weg naar Bacharach.

KM 498 naar KM 542 dus maar 44 KM geen afstand om van wakker te liggen waren het niet dat de wind ons vandaag parten gaat spelen. Omdat de eerst 20 km van onze etappe langs de industrie van Basf gaat, oftewel kilometers lang

chemische industrie en kaden. Niet leuk, maar vervelend dat we geen mogelijkheid hebben om even uit de kano te kunnen. Het meten bij Theo moet dus al varend geschieden. Wanneer we BasF achter ons laten, word de Rijn breder en komen we nog een hele oude stoomsloep tegen. Het begint te waaien en er komen flinke golven. Ondanks de stroming vorderen we, als gevolg van de harde wind, maar moeizaam. Zo'n 7 km/h. We zien Rhudesheim tussen de heuvels in de verte opdoemen. Nog even en dan draaien we naar stuurboord en gaan richting het noorden. Maar de wind wordt heviger en we krijgen te maken met "eierdoos" golven van een meter en meer over ons heen. We komen bijna nog in de problemen door zo'n Rijn-cruise schip met feest vierende vakantiegangers en kunnen, door onder steigers door te varen, een veilig heenkomen vinden. Dit is werken, dit is heel hard werken, en we hebben geen idee tot waar en wanneer. Maar dan draaien we met de rivier mee weg, krijgt elk nadeel zijn voordeel, en blazen we met 15 KM/uur tussen de heuvels door naar Bacharach. De laatste 10 km zijn van een zeldzame schoonheid. De Rijn loopt hier door

een prachtig dal met wijnranken en in deze omgeving vergeet je al snel waarover je hiervoor hebt ingezet. Op weg naar camping Bacharach. Gelukkig is de zon weer gaan schijnen en lopen we om 14.45 uur binnen op de camping. De eerste camping die direct aan de Rijn ligt met mooie plaatsen een zonnig terras en een goed restaurant. Uiteindelijk moet er ook worden gegeten. Ruim voor Rhudesheim waren we onze Oostenrijkse avonturiers al gepasseerd en wisten we dat ook zij deze camping zouden aandoen maar om 18.00 uur begonnen we ons toch voorzichtig ongerust te maken het weer was nu wel goed maar het had gespoekt die middag. Om 19.00 uur kwamen ze binnen. Ruim 4 uur later. Het was een spannende maar geweldige dag geweest en voor morgen staat de Lorely op het menu. Hoe mooi kan het wezen.

Woensdag 25 mei. Vandaag moet het een bijzondere dag gaan worden. We gaan de Lorely passeren en daarna op weg naar Koblenz. Km 542 naar Km 595. Het weer is wederom geweldig maar de krentenbollen beginnen oud te worden. De thee doet echter wonderen. Tot op heden hebben we nog steeds in een T-shirt kunnen varen en zoals het er nu

naar uit ziet zal dat ook vandaag het geval zijn. Goed uitgerust beginnen we onze kano's naar de oever te tillen wat trouwens het ergste is wat ons deze week overkomen is. Dan kom je er achter dat je aardig wat meesleept. Elke kilo is er eigenlijk een te veel zeker als de Rijn een lage waterstand heeft en de loopafstanden dus groter worden. Nieuwe boten misschien? We zijn weer onderweg. Nog een km of wat en we zijn bij de Lorely. De Rijn wordt smaller en voor ons uit zien

we het eerste drijvende baken die aangeeft dat we er zijn. Nog even stappen we uit op een prachtig zandstrandje en bestuderen nog even de vaarkaart. Maar dan gaan we. Best wel spannend. We zijn nog niet van de kant af of er komt een hulpsleepboot stroomopwaarts varen. Dit soort boten vaart af en aan om bij eventuele problemen meteen in te kunnen grijpen. Deze wil ons echter flikken en onze kano's aan de onderkant zien. Er was op dat moment geen boot te zien maar de schipper vond het blijkbaar leuk om heel kort te draaien en met vol vermogen terug te varen. Enorme boeggolven en schrikbarend veel schroefwater kwam van alle kanten op ons afzetten. Geen paniek maar best wel even schrikken en als een speer, gelukkig nog net op tijd, de kop in de golven. Natuurlijk hebben we hem nog wat krachttermen na geroepen maar die zal zijn plezier zeker niet hebben getempert (de onze trouwens ook niet).

Voor je er erg in hebt ben je dan de Lorely voorbij. De omgeving blijft mooi maar toch, we hadden ons er iets meer van voorgesteld. Gelukkig hebben we nog mooie Km's voor de boeg dus op naar Koblenz. Ook hier hadden we een kanovereniging uitgezocht maar die konden we, helaas, niet vinden. Dan maar naar de camping. Maar ook die lag niet waar hij, volgens ons routeboek, zou moeten liggen. Dus de kaarten er bij. 13 km

verderop was de eerste kano vereniging in Neuwied. Bellen dus met beheerder Theo en, jawel, plaats genoeg en we zijn welkom. Het laatste stuk stroomt de Rijn redelijk recht vooruit en stroomde 6 km/uur. Dus met een snelheid van 13 km/uur waren we met een uurtje bij de steiger helaas

dus weer flink tillen de Rijndijk over en aan de andere kant weer net zo ver naar beneden. Maar het was de moeite meer dan waard. Het terras was open, dat hebben ze bijna allemaal, en we werden hartelijk ontvangen door beheerder Theo. Even een koud biertje en dan de rondleiding door de club. Ook nu kregen we een plek in het krachthonk boten naar binnen en even onder de douche want dat is toch wel lekker na een dag varen. In de avond, nadat we natuurlijk culinair ook die kant van onze reis hadden veiliggesteld, hebben we nog tot laat buiten gezeten met de beheerder en de dorpsgek Bernd en zijn vrouw. Verschrikkelijk gelachen. Kortom een leuke dag. En wat mag dat dan wel kosten? Als je perse iets wil doen, doe wat in de brievenbus voor de jeugd. Geweldig.

Donderdag 26 mei. Nog twee dagen te gaan. Vandaag, omdat we woensdag verder moesten dan verwacht, maar 29 km te varen, dus hoeven we niet te vroeg op en we gaan er een wandel etappe van

maken. O ja, we moeten wel weer over die Rijndijk heen. We besluiten toch maar om voor een lichtere boot te gaan sparen (hoe brengen we dat thuis!). KM 607 naar KM 636. We laten de laatste heuvels achter ons maar de omgeving is nog steeds groen en mooi. Het is ons opgevallen dat het

de hele week redelijk rustig was op de Rijn en hebben we dus steeds de beste stroming op kunnen zoeken. Vandaag gaat echter de handrem er op. Als we deze etappe alleen maar drijven zijn we in 5 uur bij Kanuverrein Unkel, onze plaats van bestemming. Dus rustig aan. Wil je er echter wat langer over doen dan is er maar een oplossing. Achteruit gaan varen. Kortom we waren al vroeg op de dag op onze overnachtings plaats aangekomen. Helaas weer flink slepen, ware het niet dat de beheerder over een kar beschikte waar we onze spullen in konden vervoeren zodat de kano's bij het tillen leeg waren. Dat scheelt een slok op een borrel en misschien wel twee. We begonnen er aan te wennen. Ook dit was weer zo'n Actieve vereniging en waren we weer meer dan welkom. Unkel is een leuk plaatsje om eens aan te doen. Oude vakwerkhuisen een gezellige dorpskern en goede restaurants zijn een bezoek meer dan waard. Een aanrader is de Kalb schnitzel im Biergarten. Eerst 's middags bij de plaatselijke Lidl ons voorraadje Finkensieper weer op peil gebracht. Toen we in de avond, na het eten, langs de Rijn terug wandelden zagen we nog even hoe de jeugd in training was. Donderdag avond is clubavond en dan wordt er gezellig gehangen maar vooral bier, véél bier, gedronken. We sliepen deze nacht in onze tent op een keurig stukje gras omringd door 'n dichte begroeiing. Helemaal niet verkeerd. Nog even voor het slapen de Finkensieper aangesproken en dan de slaapzak weer in. Het is laat geworden vandaag maar wel gezellig.

Vrijdag 27 mei We zijn wakker geworden en horen iets wat we niet eerder gehoord hebben deze week. Een paar spatjes regen. Niet veel maar toch. We laden, na onze krentenbol, de kar vol en hopen dat de beheerder ons niet is vergeten (wat best zou kunnen na al dat bier de avond ervoor). Voor het eerst gaat de regenkleding aan en zien we dreigende luchten boven de Rijn. Het lijkt ons verstandig om zo snel mogelijk in de kano te gaan zitten dan houden we het tenminste zelf en onze spullen droog. De beheerder meldt zich even na achten en helpt nog even om materiaal naar beneden te brengen. 'N laatste groet en we varen weer. Km 636 naar KM 681 nog 45 Km te gaan. Op het moment dat we in onze kano stappen stopt het met regenen en zien we een bleek zonnetje. Prima vaarweer maar we houden onze waterdichte kleding nog maar even aan. Dat worden dus natte ruggen vandaag. Na de eerste 20 Km van deze dag zie je het gebied langs de Rijn veranderen en doet de industrie zijn intrede. We zijn op weg naar Rodenkirchen, aan de zuidkant van Keulen. Naar de Grun-Gelbe. Een vermaarde, en grote, kano vereniging met een schitterende accommodatie, en een eigen camping met alles er op en eraan. Het jaar hiervoor, toen onze start plaats Keulen was, hadden we op de camping

er naast gestaan en moesten toen voor heel veel regen, en weinig service, 21 euro betalen. Met onze ervaring van deze week moest dat beter kunnen. We hadden echter nog 24 km te gaan dus nog even geduld. Keulen begint langzaam in zicht te komen. Als een baken toont de TV antenne boven Keulen uit. Met nog een kleine 10 km voor de boeg begint het. We zien de lucht betrekken en er beginnen wat druppels te vallen maar wat erger is ! Het gaat weer waaien. Hoe het komt komt het maar als het op de Rijn waait dan waait het ook. Het waait geen beetje, of een beetje meer, nee het gaat er dan echt over heen. We moesten de laatste 10 km flink aan de bak. Met hoge eierdoos golven zoals we die al eerder bij Rhudesheim hadden gehad, dreigende regen en wie weet misschien wel omweer. En dan! Dan zien we de Rodenkircher brucke en weten we dat we er zijn. We staan op de oever en we hebben het volbracht. Nog even wat slepen, tenten werpen en douchen, en dan even een toast uitbrengen op de goede afloop. We blijven hier nog even een nachtje bij de kanuverein staan, brengen vanavond nog een bezoek aan de Thai, en even steinwarfen in de Rijn met een kleinzoon. Dan morgen, eerst de gesneuvelde werptent de afvalcontainer in en, terug naar Uitgeest. Het is een schitterende week geweest met mooie trips door een, prachtig mooi gebied met voornamelijk mooi weer.

Nogmaals willen we benadrukken dat de gastvrijheid die we aantreffen bij de Duitse Kano Verenigingen langs de Rijn voor ons onvergetelijk zijn geweest (je zult maar twee van die ongeschoren vreemdelingen op de stoep krijgen). Hier wordt gastvrijheid nog met een Hoofdletter geschreven.

Jawel, onze meisjes waren toch blij dat we weer terug waren.

Tja, en wat nu? Deze tocht is zeker de moeite waard om nóg eens te doen. Er zijn echter nog zoveel andere mooie trips te maken. Zowel hier in Nederland, als daarbuiten.

Bijvoorbeeld de Elbe, van Dresden tot Hamburg, lijkt ons wel wat. Van de winter maar eens wat mogelijkheden bekijken. En dan natuurlijk die zware kajaks!!!

Hallo enthousiaste leden van de KVV

Een oproep:

Er is een enorme hoeveelheid werk verzet in het kader van de verbouwing in onze loods.

In de volgende fase is er behoefte aan mensen die willen helpen met het behangen van de wanden in de kleedkamers. Kunstvezelbehang en lijm is al aanwezig, we zoeken alleen nog man(vrouw-)kracht!

Dus, heb je zin om je in te zetten voor je club, meld je dan snel aan. We willen voor het nieuwe vaarseizoen een feestelijke opening organiseren.

Neem even contact op met de loodsbeheerder: Henk Hoogerwerf, tel.

0610056572 of mail: h.hoogerwerf@planet.nl

Bij voorbaat dank, het bestuur.

Een verzoek:

Omdat we graag ons materiaal in goede conditie willen houden hebben volgt hier een vriendelijk doch dringend verzoek.

Als je een verenigingsboot hebt gebruikt en je hebt ontdekt dat er iets stuk is, meld dit dan even. Je kunt het gewoon even doorgeven aan de loodsbeheerder en dan wordt er z.s.m. voor gezorgd dat de nodige reparaties worden uitgevoerd.

Bij voorbaat dank, het bestuur.

In de rubriek “Bootnamen”:

Hier het verhaal over mijn eerste echte kano (de “bloembak” met geteerde bodem tel ik niet mee) Het was een R1S, in 1958 als tweede klas gymnasiastje zelf gebouwd. Trots als ik was koos ik de naam van het meest beroemde schip uit de Griekse mythologie: **Argo**, het schip van de argonauten.

Natuurlijk schilderde ik de naam in de originele letters, en in de pas geleerde Griekse lettertekens schilderde ik op het dek: **Ἄργώ**.

Leuke naam: **Apieuw**, was de reactie van mijn clubgenoten. Argo2 is nooit gekomen, de latere boten luisterden naar namen als Stip Yaks, of nog prozaïscher: P&H.

Ik denk nog wel eens over een nieuwe naam. Kribbenvarend over de Waal komen vele schepen langs, met deprimerende namen als LRG GAS 87 of Veerhaven 218.

Beter is de naamgeving van een Hamburgse reder, hun schepen dragen namen naar de Duitse kastelen, zoals Schloss Neuschwanstein, de Zwitsers zijn trots op hun bergen en zij noemen hun boten naar de alpentoppen, zoals Piz Lunghin.

Waar zijn wij trots op? Op onze natuurgebieden, onze rivieren, de Waal??

Na het rondenvan de zoveelste krib wist ik het: mijn volgende boot heet Kribbebijter.

Chris de Ridder

Geldzaken

Het eind van het kalenderjaar is voor een penningmeester traditioneel het moment om terug te kijken en de voorbereidingen voor het jaarwerk te treffen. Het meeste zal ik u besparen en in januari aan de kascommissie voorleggen. Een paar zaken wil ik echter nu wel kwijt.

Ledenpas

De NKB heeft in het voorjaar de ledenpassen naar de postbus van de vereniging gestuurd. We hebben deze passen in een envelop in de kantine gelegd en een aantal leden heeft de pas inderdaad meegenomen. Er ligt er echter nog een aantal. In principe verliezen deze passen hun waarde per 1 januari 2012. Voor de liefhebbers zal ik deze passen op de nieuwjaarsbijeenkomst (18 januari 2012) en op de Algemene Ledenvergadering (29 februari 2012) meenemen. Per slot van rekening is de NKB opgeheven en zou zo'n pas van het laatste jaar zomaar een verzamelaarobject kunnen worden! In maart zal ik de overgebleven passen in de versnipperaar gooien.

Wet van Dam

Per 1 december 2011 is de Wet van Dam van kracht geworden. In de media is hier de nodige aandacht aan besteed. Kort gezegd komt het er op neer dat overeenkomsten die jaarlijks verlengd worden, met een opzegtermijn van één maand opgezegd kunnen worden. Voor (sport)verenigingen is echter een uitzondering gemaakt. Hier blijft de opzegtermijn zoals die in het reglement staat, gewoon van toepassing. Wel zult u zien dat we in de loop van het jaar de informatie hierover standaard gaan vermelden in het clubblad en op de webstek.

Tijdig opzeggen

Uiteraard willen wij helemaal niet dat u uw lidmaatschap opzegt. Maar er kunnen omstandigheden zijn dat het niet anders kan. In dat geval stellen wij het op prijs dat u dit tijdig doet. Dat wil zeggen vóór 1 december. Als dat niet gelukt is, accepteren we (dit jaar) uw opzegging ook nog als u deze zo spoedig mogelijk doet, schriftelijk of per mail. Maar wel vóór 31 december. Want na deze datum zijn we (lees: U) contributie verschuldigd aan de bond.

Bits en bytes

Voor de meesten van u niet zo interessant maar voor een enkeling wellicht wel. De boekhouding van de vereniging werd bijgehouden op een aantal gekoppelde spreadsheets (elektronische werkbladen). Op zich functioneerde dit prima. In de afgelopen jaren zijn er echter andere

inzichten ontstaan over het voeren van de administratie en is er vanuit het bestuur een grotere informatie-behoefte ontstaan. Met name de geldstroom rond de activiteiten en de verbouwing krijgt meer aandacht. In de loop van het jaar is de boekhouding daarom overgezet op het pakket Speed Balance 6. Dit open source pakket heeft veel mogelijkheden en is zeer geschikt voor verenigingen. Het pakket is gratis te gebruiken. De leverancier verdient aan de begeleiding bij het invoeren en gebruiken van het pakket. Voor KVVU was dat echter niet nodig. Voor het dagelijkse (lees maandelijks) gebruik van dit boekhoudpakket is geen boekhoudkundige kennis vereist. Dat heeft voor de vereniging het voordeel dat de kring van toekomstige opvolgers van de penningmeester heel ruim is.

T-shirts

Wij hebben u al een aantal keren geïnformeerd over de T-shirts die we in de aanbieding hebben. U weet het nog wel: maten S t/m XXL een veel kleuren en slechts € 10. Sommige gegadigden blijken de verkopers steeds mis te lopen. We nemen de T-shirts daarom mee naar de nieuwjaarsbijeenkomst op 18 januari in De Zwaan. Als u dan uw tientje meeneemt kunnen we goede zaken doen. (En meer tientjes mag natuurlijk ook!) Zolang de voorraad strekt.

Contributie 2012

U zag dit natuurlijk al aankomen. Als penningmeesters in decemberrubrieken schrijven over geld, dan gaat het ook over contributie. En inderdaad, het is weer bijna zover. Binnenkort ontvangt u uw contributiefactuur. De contributie dient vóór 1 februari 2012 betaald te zijn. Als het u echter beter uitkomt om uw contributie nog in 2011 te betalen, dan stellen wij dat zeer op prijs.

Lidmaatschap

Entreegeld (éénmalig per adres)	€ 13,-
Hoofd lid (18 jaar en ouder)	€ 45,-
Tweede bewoner (18 jaar en ouder)	€ 32,-
Derde en volgende bewoner (18 jaar en ouder)	€ 25,-
Kinderen (12 t/m 17 jaar)	€ 18,-
Kinderen t/m 11 jaar	gratis
Zelfstandig jeugdlid (t/m 17 jaar)	€ 23,-

Ligplaatsen

Eenpersoonsboot	€ 87,-
-----------------	--------

Meerpersoonsboot	€ 131,-
Boot van jeugdlid	€ 34,-

Verenigingsboot

Voor hoofdleden zonder eigen boot (ingaaand in het jaar na aanmelding)	€ 51,-
---	--------

Administratiekosten bij betalingsachterstand € 10,-

Heeft u vragen over deze of andere geldzaken van de vereniging, schroom niet en vraag het uw penningmeester.

Gilbert

**WITTE
UITGEEST BV**

LOODGIETERS - CENTRALE VERWARMING

Al ruim 70 jaar "Hoogrendement"

Middelweg 46 - 48 Tel. 0251 - 312490
1911 EH Uitgeest Fax 0251 - 320315

Van Buiten naar Binnen.

Door Chris de Ridder

(is een verslag van een Peddelpraat tocht naar de Buitenste Hebriden in Schotland onder leiding van de engelse gids/instructeur Ray Goodwin. Het verslag is al eerder gepubliceerd in PeddelPraat.)

of hoe de Outer Hebrides toch nog Inner Hebrides werden.

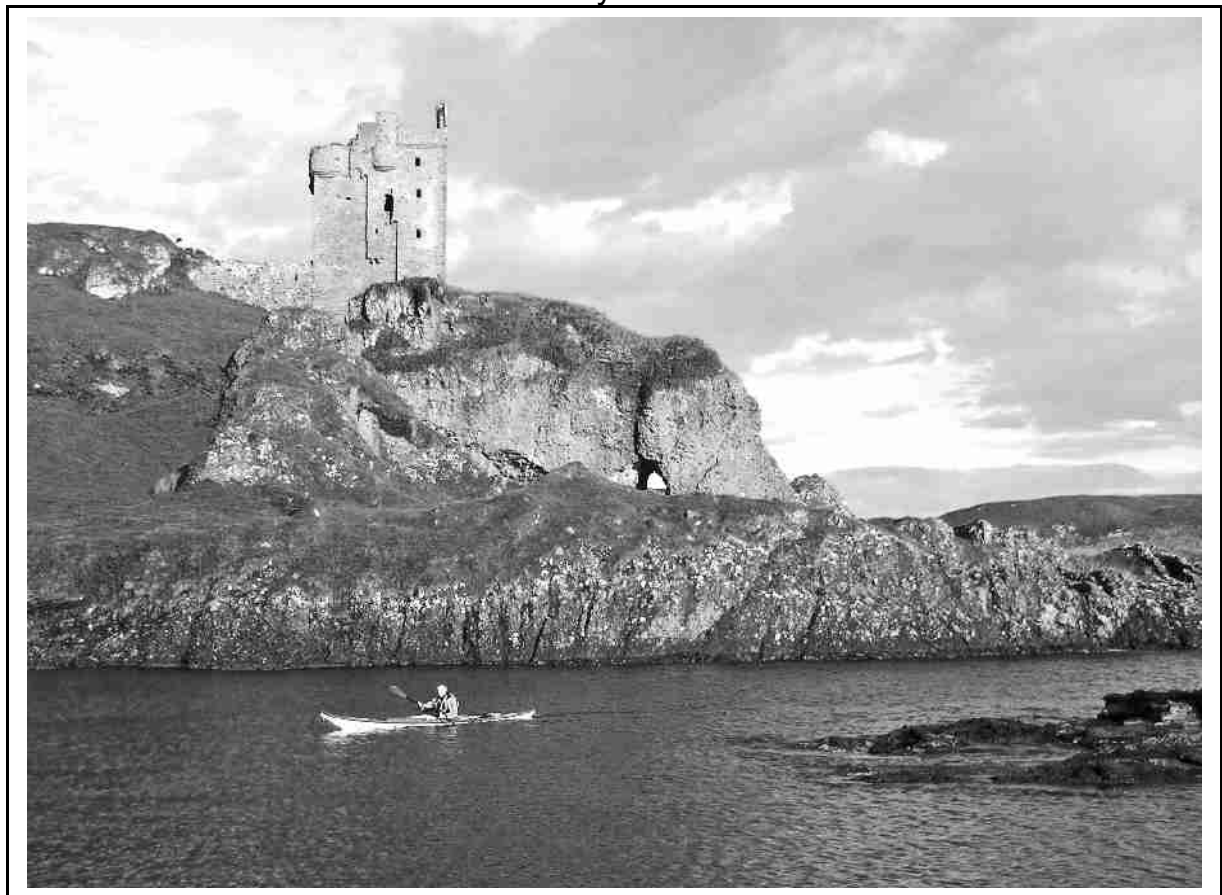
Het is **zondagmiddag 17 juli**. We zitten in een gezellige huiskamer ergens op het eiland Barra, te genieten van een kopje warme thee en overheerlijke zelfgemaakte scones en cakes. De "sunday afternoon tea" wordt georganiseerd door een groep dames, die betrokken zijn bij de organisatie van de dagopvang van demente en door beroerte getroffen bejaarden, als fundraising. We komen heerlijk bij van een wandeling over Barra en het hiermee door een dam verbonden Vatersay, een wandeling door regen en

harde koude wind. Een wind te hard om te varen. We dromen nog van een kanotocht langs de eilanden wat zuidelijker, zoals het prachtige Migulay. Een van de organiserende dames vraagt wat wij gaan doen, en op ons antwoord dat wij kajakkers zijn, roept zij verrukt uit dat zij ook dol is op kajakken. Op de vraag of zij ook op zee vaart, reageert met een verbaasde blik. Waar zou zij anders moeten kajakken. Het weer zou de komende dagen beter worden, stelde ze ons gerust.

's-Avonds in het restaurant komt Dirk echter met een somber bericht: de volgende ochtend half acht met ingepakte boten klaar staan bij de veerboot. Om met de veerboot weer terug te keren naar Oban, waar we gestart zijn. De weersvoorspellingen zijn slecht, met nog steeds harde wind, Beaufort 7. Een teleurstelling, waar niet iedereen meteen overheen is. Een halve week waarin we alleen nog maar het nachtleven van Castlebay hebben gezien, hebben gekampeerd op een ongezellig veldje naast de veerhaven en twee dagen op de veerboot hebben gezeten, langs een overigens prachtige route, dat is niet helemaal wat we wilden.

18 juli.

Aangekomen in Oban besluiten we dezelfde avond nog in de kano te stappen, op weg naar de zuidkust van het eiland Kerrera. In het late zonlicht zien we de silhouetten van de heuvels van Mull. We slaan de tenten op onder de ruïnes van het "Gylen Castle".

19 juli.

Deze ochtend zijn de voorspellingen voor het gebied bij Oban ook nog niet onverdeeld gunstig. Windkracht 5, in de loop van de dag mogelijk aantrekkend tot 7.

We wagen het erop. We zetten koers verder naar het zuiden, naar de Garvellachs. Als de wind inderdaad aantrekt, kunnen we nog uitwijken naar rustiger water.

We passeren Insh Island, ontoegankelijke steil uit het water oprijzende rotsen. De wind lijkt wat af te zwakken, en we koersen verder naar de Garvellachs, en groep eilanden met steile rotswanden aan de westkant. We passeren de wat beschuttere oostkant. Boven op de heuvels zien we een paar herten. We genieten van de ruige kust met groene heuvels. Het plezier wordt enigszins gedrukt door een blaas die na uren in de boot zitten al aardig overvuld is. Via een nauwe doorgang bereiken we de toegang tot het meest zuidelijke eiland, Eileach an Naoimh, Gaelic voor "rocky place of the saint". We leggen de kajaks vlak bij een zoetwaterbron, waar we drinkwater kunnen tappen. Even hogerop bevindt zich de plaats van een oud klooster, met restanten van een kapel, een kelder, en een zogenaamde "beehive", een iglooachtig bouwwerk, waar de monniken konden mediteren.

Het klooster werd in 542 pC gesticht door een van de zogenaamde 12 apostelen van Erin, Ierse monniken die het christendom verspreidden over

Ierland en Schotland. Eithne, de moeder van een van de andere monniken, St. Columba van Iona, zou daar ook begraven liggen.

Voor ons een prachtige groene weide, een historische plaats, keurig kortgehouden gras, en paden naar de verschillende historische bouwwerken, en boven op de heuvel Eithne's graf, met een fantastisch uitzicht over de omgeving, achter kamvormige rotsen in de zee kunnen we Scarba zien, een berg in zee, zoals altijd in de wolken. Grietje herkent in het uitzicht de foto op het bureaublad van haar computer, gemaakt in 2005 op dezelfde plek.

Tussen de ruines van het oude klooster vinden we beschutte plekjes voor onze tenten. Het wordt zelfs zonnig en de wind valt weg. Tijd voor midges! De muskietennetjes moeten weer op het hoofd. Alleen hoog boven op de heuvel is nog een briesje, dat de midges weghoudt. Weer even wennen, eten onder het netje door. En ook bij het aansteken van de primus niet voor je mond de lucifer uitblazen. Ik ben kennelijk hardleers, ik maak tot twee maal toe een gat in mijn netje, tot grote vreugde van de midges, waar ik pas snachts goed achter kom. Flink krabben tegen alle adviezen in.

We hebben overleg met Ray op een midgeluwe plaats. We kiezen er voor nog een dag op dit eiland te blijven, om zo voldoende tijd te hebben de westkust te exploreren.

20 juli

Bijtijds op, 9.00 uur bij de boot.

Het is grijs weer, weinig wind. De indrukwekkende steile rotswand oogt daardoor wat somber. Halverwege de eilandenrij worden we verrast door een groep dolfinen. Er is zelfs een jong dier bij, dat gelijk opzwemt met de moeder, tegen de flank aangeplakt.

Daarna komen we een eenzame kajaker tegen, uren varen van de bewoonde wereld. Het blijkt iemand uit de streek te zijn die even een ommetje maakt.

Nog even spelen in wat golven, veroorzaakt door de stroming ten noorden van de Garvellachs, en dan een oversteek naar een klein eilandje, Eilean Dubh Mòr, voor de lunch. We worden opgewacht door een groep schapen, op een strandje van prachtig roodbruin wier.

Weer terug op de Garvellachs kunnen we nog een bad nemen in een natuurlijk zoetwaterbassin vòòr de midges komen. De zon is nu duidelijk zichtbaar en heeft de temperatuur in de tent zodanig verhoogd dat tussen de buiten- en binnentent een laag dode midges is komen te liggen.

21 juli

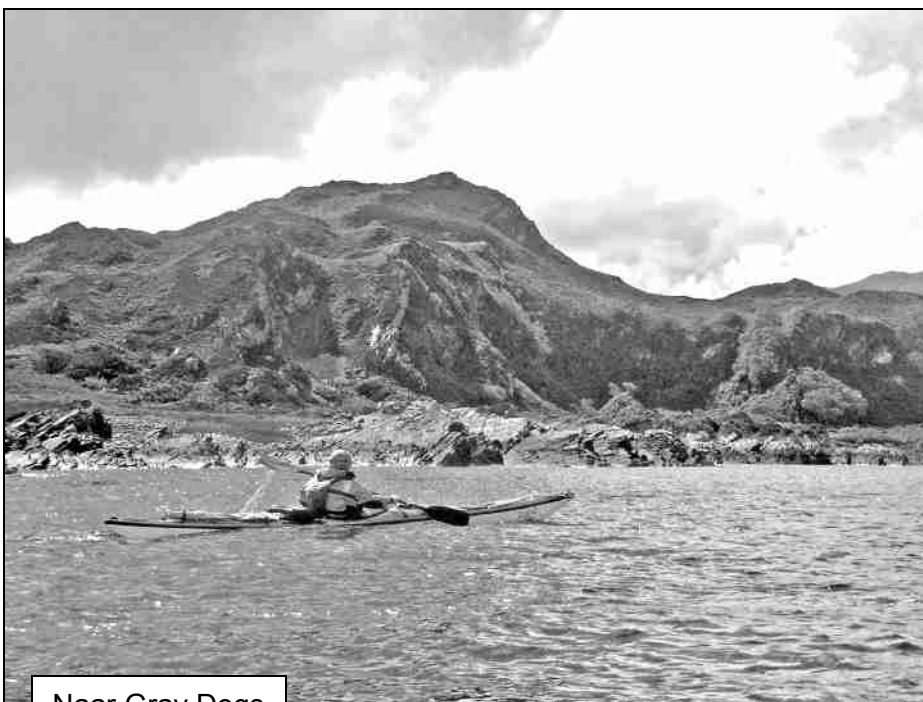
Vanochtend 8 uur in de boten. Op dit vroege uur zijn de midges al actief, dus met netje op het hoofd instappen, en zo snel mogelijk de zee op. Hard achteruit varen zonder om te kijken is toch niet zo handig met al die rotsen. We zetten koers naar

Belnahua, een van de "slate islands".

Van de 17e tot begin 20e eeuw werd op deze eilanden "slate", leisteen, gewonnen waarmee half Europa van een dak werd voorzien. Het eiland is bijna geheel afgevlakt, met diepe met water gevulde bassins en ruines van de huizen voor de ongeveer 200 toenmalige bewoners. Op het strandje van afgekeurde leistenen genieten we van ons kopje koffie

Via de getijdenstroom laten we ons voeren naar Fladda, het vuurtoreneilandje, en vandaar steken we over naar Lunga, goed corrigerend voor de sterke ebstroom. We bereiken een nauwe doorgang halverwege het eiland. Een paar van ons moeten alle zeilen bijzetten om tegen de stroom in zich weer bij de groep te voegen. Te ver weggezet door de stroom. Voor de doorgang zijn we iets aan de late kant. Het water is al zover gezakt dat er een drempel van een

Naar Gray Dogs

halve meter is ontstaan met een klein watervalletje. Dat wordt even klunen en in het water staan. Langs de westzijde van Lunga varen we in de richting van de

Gray Dogs, de “tidal race” in de nauwe doorgang tussen de eilanden Lunga en Scarba.

We lunchen nog even op een strandje op Lunga, zodat de grijze honden iets kunnen kalmeren. Daarna kunnen we onze opkant- en steuntechnieken oefenen. Een van ons kant naar de verkeerde kant en kantelt. Leuke oefening voor een redding in stromend water.

We arriveren op een strandje aan de oostkust van Scarba, een klein groen paradijsje, met een klein helder riviertje met drinkbaar water.

De tenten zetten we op een hoge plaats, waar een heerlijk briesje voelbaar is, die de midges verdrijft.

Als ik naar beneden loop om iets uit mijn kano te halen zie ik Grietje languit op de grond liggen, en Rob, oud chirurg, zit naast haar en doet iets onduidelijks. Geeft hij een ehbo-lesje of is er iets gebeurd?

Op het onschuldig ogende gras, dat doorweekt is door het passerende riviertje, is zij uitgegleden en brak haar pols. Weg vakantie voor haar. Een logistiek probleem voor ons.

Ray, die een internationale faam heeft wat betreft overlevingstechnieken, stelt voor om haar in de kajak te zetten en haar met een vaarder te stabiliseren, en door anderen te laten slepen naar een dorpje een paar uur varen verder op. Als oud huisarts geef ik ook een mening, dit is onnodig oncomfortabel, waar Rob het van harte mee eens is. Overtuigd door zoveel medische expertise belt Ray de coastguard, die zeer bereid is een bootje te sturen. Niet veel later komt de boodschap dat we alle boten veilig bij elkaar moeten leggen, binnen 5 minuten komt de helikopter. Geholpen door een handfakkel van Onno weet de helikopter ons te vinden: een grote machine met de tekst Rescue, Royal Navy, landt op ons strandje. Een vergeten peddel wappert in de lucht, nog net met een touwtje verankert.

Een jonge man in uniform en hoofdtelefoon stapt uit, direct gevolgd door een cameraman met camera en grote zwengelmicrofoon. Is dit niet wat overdreven voor verslaglegging?

De helikopter bleek toevallig in de buurt voor tv-opnames voor de serie “Highland Emergency”, uitzending op Channel 5.

We wuiven Jan, die het op zich neemt Grietje te begeleiden, en Grietje uit. Anderhalf uur later een telefoontje dat de arm al in het gips zit.

22 juli

Weer vroeg op, voor achten al weer in de boot, om Grietje en Jan om half tien in Easdale te ontmoeten.

Afgelopen nacht moest ik een maal de tent uit voor een plas: een prachtige zonsopgang, die het noodzakelijk maakte het fototoestel uit de tent te halen. Ook nu is het nog genieten van het prachtige vroege licht. Twee lege kajaks worden meegesleept, een wat onwonderlijk gezicht.

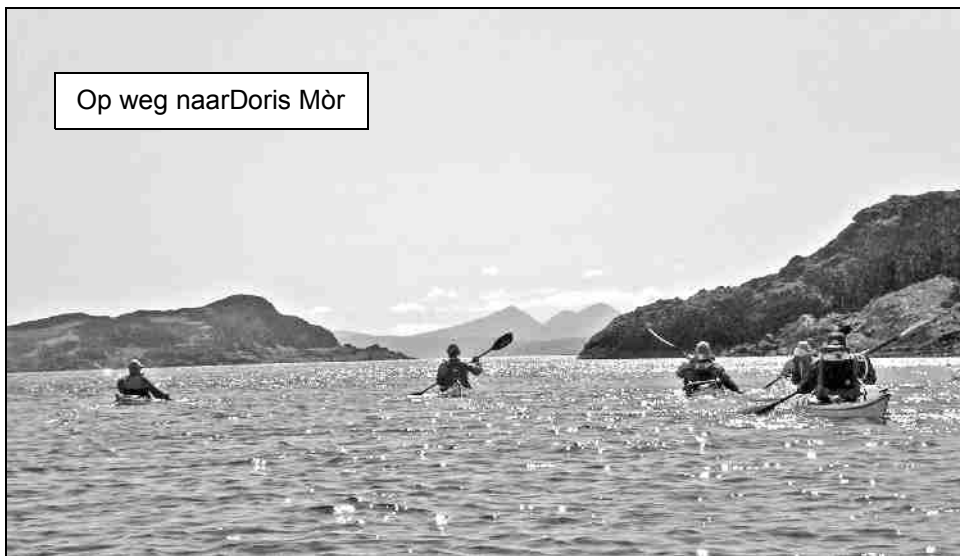
Op de getijstroom worden we met hoge snelheid via Fladda naar Easdale gebracht. Easdale was het centrum van de leisteenhandel. Ook daar is veel

steen weggegraven. Nu is het een centrum voor excursies naar de Gray Dogs en de Corryvreckan.

Onder het genot van scones met 10 centimeter cream en aardbeien nemen we afscheid van Grietje en Jan, die vervroegd de veerboot in Newcastle weer opzoeken.

Wij vervolgen onze tocht terug, via kleine eilandjes, waartussen de getijstroom echte stroomversnellingen produceert. Weer tijd om de opkant- en steuntechnieken te verfijnen, en voor de uitslovers om je krachten te meten met de stroom. Daarna via de oostkant van het eiland Luing naar Scarba. Luing is echt lang.

23 Juli

Vandaag mogen we uitslapen. We vertrekken om half elf. Het doel is Doris Mòr, een zeestraat in het verlengde van de

Corryvreckan, de doorgang tussen Scarba en Jura. Tijdens de getijdenstroom ontstaan er in de Corryvreckan onbevaarbare “whirlpools” en staande golven van soms 9 meter hoog. In de Doris Mòr kan ook nog steeds aardig stromen. We passeren de Corryvreckan die er op dit moment heel rustig bijligt, een brede opening tussen beide eilanden. Met een lichte bries en een strak blauwe hemel passeren we de Doris Mòr, die nog heel rustig is en varen een stukje Loch Gaignish in, waar we een uitvoerige lunch genieten, wachtend op het keren van het tij. Vanaf de heuvel op het eiland is naar het zuiden de hele Sound of Jura te zien, met in de verte de twee toppen van de Paps of Jura, en nog een derde top, waarschijnlijk al van Islay. Aan weerskanten zien we de eilanden als een soort trechter uiteenlopen naar de oceaan, wat de sterke en onvoorspelbare stromingen tijdens de eb- en vloedstroom verklaart.

Het tij is gekeerd, en we varen weer naar de overkant van het Loch. We varen om de punt van een landtong, waar we nog een betoverend doorkijkje hebben naar de Sound en de Paps in de verte. Daarna naar het eiland Shuna, waar we langs een zalmkwekerij varen. De beesten springen onafgebroken boven water. Dit is vast niet van vreugde, maar van stress. Iets voor Wakker Dier? Het is al tegen zeven als we het eiland Torsa bereiken. De kampplaats herken ik aan de boom die er in 2005 ook stond.

24 Juli

De laatste vaardag. Weer vroeg op want we willen op tijd in Oban zijn. Na Easdale besluiten we de kust te volgen, die mooier en grilliger is dan ik had verwacht. Op speciaal verzoek van Cees varen we nog even door de waterplanten de Seil Sound in om de Bridge over the Ocean te bezichtigen. Net op tijd terug om niet helemaal vast te lopen door het afgaande tij. Al gauw komt Kerrera in zicht, en het vuurtorentje in de Sound of Kerrera. Na wat gesjouw over de rotsen zijn we weer terug op de camping bij Oban. Tijd voor boodschappen en een afscheidsetentje. En volgend jaar een herkansing Outer Hebrides??

Verslag en foto's: Chris de Ridder

Naar Easdale

Woensdag 29 februari 2012 Algemene Ledenvergadering.
Informatie volgt later via de mail en website.
Aanvang 20.00 uur in "De Zwaan" te Uitgeest

Kopij 2012 inleveren voor:
20 April, 22 juni, 21 september en 14 december

Nieuwjaarsbijeenkomst:
Beste mensen,
Op woensdag 18 januari 2012; 20:00 u in de Zwaan houden we weer de
nieuwjaarsbijeenkomst.

Het plan is om een DVD van This is the Sea te vertonen. Komt allen!

Yukon Goldrush - "Trek mee de wildernis in. Rauw, keihard en schitterend tegelijk"

Een presentatie van Jolanda Linschooten in Theater Cool, Heerhugowaard op 20 januari 2012, 20-22 uur.

Is het een film? Een diavoorstelling? Een lezing misschien? Of een muzikaal expeditieverhaal met een live-performance? YUKON GOLDRUSH is het allemaal. Beleef de expeditie van Jolanda Linschooten, Frank van Zwol & husky Herschel dwars door de Canadese Yukon als een close-up. In navolging van de goudzoekers uit 1898 volgden zij het spoor vanuit Alaska te voet over de Chilkoot Pass, voeren per kano 900 kilometer over de Yukon River naar Dawson City en liepen verder de wildernis in van de Ogilvie Mountains waar een ongeplande survival hen keihard met zichzelf confronteerde. Trek mee de wildernis in. Rauw, keihard en schitterend tegelijk. Een verhaal over wanhoop en geluk.

Kaarten te bestellen voor € 19,50 pp (incl. porto, administratiekosten, garderobe en bij de première in Theater Cool ook 1 consumptie gratis) op www.Outdoorfoto.nl.

Bekijk foto's en de videoclip op

<http://www.wilderness-effect.nl/yukongoldrush.php>

Geen branding!

In een mail van Anoushka: afgelopen november.....

Ha vaarders van zee en meer,

Vanochtend 11 uur, Castricum aan zee, ZO2, zicht: 50 meter.

Ik wilde op zee met mijn brandingbootje de mist zien optrekken. En dan de zeehond zien. Dit keer met droge voeten de boot in; geen branding. Ik vaar dicht onder de kust omdat ik anders verdwaal in deze mist. Constant is het geluid van de misthoorn te horen vanuit de haven van IJmuiden.

Iets voorbij de strandopgang van het stille strand komt een (de?) zeehond even naast me zwemmen, zo'n 4 meter afstand. Niet die met die enorm grote zwarte kop, maar een jongere. En ondertussen klaart de mist langzaam op. Hij volgt me een tijdje. Nog voor de strandopgang Heemskerk zijn er meer zeehonden. Als ik dobber

zie ik ze om me heen. Op een moment zijn er 5 tegelijk boven water in een kring om me heen. De zon is al doorgebroken, en later houdt de misthoorn op. Ze volgen me tot zowat het wrak. Een die zijn hals flink boven water uitsteekt (een heel lichte hals met donkere vlekken) is steeds dichtbij. Op de terugweg volgt alleen die ene me; ik hoor hem vaker dan dat ik hem zie. Vlak achter me blijft hij zwemmen en vooral zijn snuiven en het dan weer onder water plonzen is

te horen. Ik moet juist kijken als ik hem niet hoor, dan zie ik hem pas. De anderen zijn nergens meer te zien.

Niet dat het niet mooi is om het meer te bevaren. Maar die kans op een ontmoeting met een zeehond, die je hebt als je op zee vaart, dat geeft mij in ieder geval zo'n ander en zo'n blij gevoel. En dan is er ook nog de kans om de bruinvis te zien.

Met de voorspelde 'flatness' van de zee, zonder swell, vaar je misschien eens mee als je tijd en zin hebt op een maandag- of woensdagochtend. Laat maar weten. Het is de moeite waard! Groet en tot op zee, Anoushka. Een paar dagen later.....:

1 zeehond, op een woensdagochtend half november:

Echt een leuke! Later waren er meer dan 6

Lieven reageerde als volgt:

Op z'n Vlaams gezegd: ne mens zou er goesting van krijgen. Misschien eens iets voor op een zaterdag of zondagochtend in de ongetwijfeld voor de deur staande winter.